

Arbetaridrott : borgerlig eller proletär idrottsrörelse?

62 A Br. 1929.

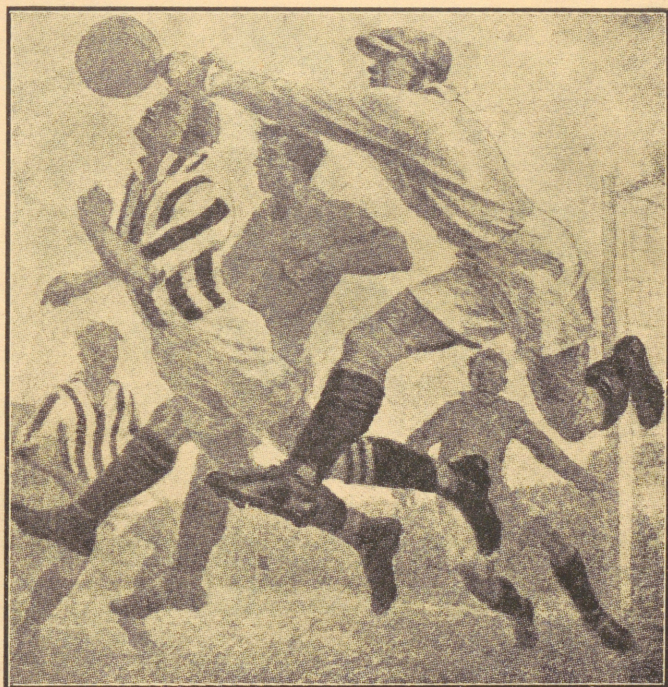

National Library
of Sweden

+

Sport
(A)
1929

ARBETAR IDROTT

*Borgerlig eller proletär
idrottsrörelse?*

F r a m s F ö r l a g S t o c k h o l m

Kungl. biblioteket

0 0000 000103475

ARBETAR IDROTT

BORGERLIG ELLER PROLETÄR
IDROTTSRÖRELSE?

Frams Förlag • Stockholm

FÖRORD.

Föreliggande broschyr — Arbetaridrott — avser att giva läsarna en kortfattad redogörelse för arbetaridrottsrörelsens syfte och nuvarande ställning. Den vänder sig till de tusentals unga pojkar och flickor ur arbetarleden, som intresserar sig för idrott och den vill ge dem en bild av arbetaridrottsrörelsens medel och mål. Det är vår förhoppning, att de unga arbetarpojkar och -flickorna därigenom får sin intressesfär så vidgad att de i sin idrottsliga utövning ser något mer än blott och bart idrott för idrottens skull — med andra ord att arbetarungdomen inser, att dess idrottsliga utövning ytterst bör syfta till att vara till nytta för arbetarklassen.

I den mån broschyren kan medverka till att så sker är dess syftemål nått. De angrepp en del i broschyren intagna synpunkter och uppfattningar säkerligen kommer att bli utsatta för, kommer att bli bemötta, möjligen i en ny skrift. Då broschyren emellertid skrivits uteslutande för arbetarungdom, hoppas vi att läsarna skall bedöma den ur arbetarens synpunkt.

Arbetaridrottsföreningarnas Samorganisation.

Idrottsrörelsen en verklig massrörelse.

På sistone har säkerligen mer än en fackligt och politiskt intresserad arbetare med grämlse lagt märke till skillnaden i publikanslutning till exempelvis ett allmänt politiskt möte och en fotbollsmatch. Medan man i det förra fallet i en landsortsstad kanske kan samla knappa hundratalet personer kan en fotbollsmatch på samma plats samla flera hundra åskådare. Och detta trots att det i det förra fallet gäller frågor, som för arbetarklassen är ofantligt mycket viktigare än det "mellanhavande" mellan ett par idrottsföreningar, som avklaras under en fotbollsmatch.

Medan en landskonferens för arbetare, där oerhört betydelsefulla problem avhandlas, kan samla ett par hundra åhörare, samlar en match mellan ett par berömda fotbollslag många tusen åskådare. Alla tidningar med lite självaktning upplåter en stor del av sitt utrymme för idrotten. Bekanta idrottsmäns göranden och låtanden rundradieras runt hela världen. Man notiserar om de förlovar sig, när de gifter sig, om de får några barn, vad de tycker om landets kvinnor, vilken farvoriträtt de har o. s. v. När nobelpristagaren professor Siegbahn en gång, strax efter det han mottagit nobelpriset, steg in på en restaurang i Stockholm uppmärksammades han bara av kyparen. Strax efter steg Harry Persson in på samma lokal. Publiken steg samfällt upp och utbringade ett leve för "national"-hjälten. Rent personligt fick givetvis professorn det bästa bemötandet, ty vid besök på restauranter sätter man dock främst värde på att bli uppmärksammas av kyparen. Men det är betecknande,

detta, att idrottsidolen var mer känd och uppskattad än den så utomordentligt framstående vetenskapsmannen, som utfört så mycket för mänskligheten.

Varenda liten knatte med aktning för sig själv vet vem Tunney är, känner noga till Nurmis eller Wides tider på skilda sträckor och kan ge besked om Arne Borgs rekordlista. Han vet att Bolton Wanderer är namnet på en särdeles framgångsrik professionell fotbollsklubb i England samt att Sera Martin i Frankrike är en förstklassig löpare. Han vet också, att "Målarn" Lundqvist gjort 71,01 i spjut strax efter olympiaden 1928 samt att Lind och Sköld är Sverges bästa släggkastare. Allt detta och mycket, mycket mera vet nästan varje pojke. Däremot vet han föga eller intet om Karl Marx eller Friedrich Engels, har väl aldrig hört talas om Bebel och vet väl inte alls, att Sacco och Vanzetti mördats av den amerikanska dollar-"rättvisan" blott därför, att de var för revolutionära. Om Lenin, proletarietets store banérförare har han väl endast en mycket dimmig föreställning.

Det är ett betydelsefullt tidens tecken detta, så betydelsefullt, att det inte längre får förbises av arbetarna, vare sig gamla eller unga. Idrotten har under årens lopp dragit en överväldigande del av människomassorna in under sin trollmakt.

Makt? Ja,

idrotten är numera en makt,

som det gäller att inte nonchalera.

Man kan ej peka på någon rörelse av något slag, som fångslat intresset hos så stora massor som vad idrottsrörelsen av i dag förmår göra. Tusen sinom tusen människor idkar idrott och tiotusen, ja hundratusenden intresserar sig rent passivt för densamma. I varje samhälle jorden runt anlägges idrottsplatser, och överallt arrangeras tävlingar av de mest skilda slag.

Mången proletär har sett detta och undrat vart det skulle bära hän. Han har sett hur intresset för proletärernas historiska uppgift att störta den kapitalistiska makten och skapa ett socialistiskt samhälle icke stigit i samma grad som intresset för idrottsrörelsen. Och så har han dragit den fullkomligt oriktiga slutsatsen, att detta är idrottens fel. Denna slutsats är nämligen, som nyss sagts, fel, bygger på en alldeles oriktig utgångspunkt, härleder sig från falska premisser.

Gör man sig en smula besvär skall man kunna upptäcka en hel massa hjälpmedel som kapitalismen har till sitt förfogande för att så mycket som möjligt hålla arbetarnas breda massor borta från all tanke på klasskampen. Sålunda har man koloniföreningar, brevduveföreningar, schackklubbar, filatelistföreningar, sångföreningar, i vilka man mycket gärna ser att proletärerna blir medlemmar, o. s. v. Och numera är det alls inget ovanligt, att stora industrieföretag organiserar föreningar av skilda slag bland sina arbetare. För att blott nämna ett exempel så har den stora Siemenskoncernen i Tyskland en av Europas främsta filatelistföreningar, vars medlemmar så gott som uteslutande består av fabrikenes arbetare, men vars ledning handhaves av fabrikenes tjänstemannastab.

Bourgeoisin har skapat ett väldigt system av föreningsliv för att så grundligt som möjligt neutralisera klasskampen, för att göra arbetarna och bönderna immuna mot det "gift", som arbetarrörelsen genom föredrag, tidningar o. s. v. sprider bland proletärerna. Naturligtvis är dessa föreningar och detta föreningsliv i och för sig icke av ondo, ty en arbetare kan givetvis intressera sig exempelvis för kaninavel, utan att därför förlora intresset för sin proletära plikt. Men faran ligger i, att proletären genom att på detta sätt sysselsätta sina tankar med allt annat än sin

ställning till sin klass, så fjärmās från denna och dess uppgift, att han till slut står främmande, för att ej säga fientlig till proletariatets frigörelsekamp.

Dessutom bör det ju stå klart, att det ligger en bestämd avsikt bakom detta kapitalisternas allt mer stegrade intresse för arbetarnas föreningsliv. Naturligtvis är det inte utan orsak som industrichefer och med dem likställda på mångahanda sätt understödjer en förening av frimärkssamlare bland sina arbetare. Är det icke för övrigt betecknande, att samma kapitalister är direkt fientliga mot arbetarnas fackliga och politiska organisationer? Men så är ju de senare också bestämt inriktade på kapitalismens störtande och arbetarnas övertagande av makten i samhället, medan de andra föreningarna är fullkomligt ofarliga ur denna synpunkt. Därför erhåller de också allt möjligt stöd.

Ett av borgarnas allra viktigaste hjälpmedel till arbetarklassens fördumning,

jämte religionen, och till klasskampens avskrivning, till avtrubbade av proletärerens kampvilja, är emellertid idrotten.

Redan i inledningen nämndes några exempel på hur sporten gripit massornas intresse. Ytterligare exempel torde vara överflödiga. Varje människa kan när som helst övertyga sig om denna sak.

Men som vi också redan sagt är detta i och för sig ej något fel. Idrotten som sådan är det naturligtvis inte något fel på. Det är inget att anmärka mot att ungdomen vill idrotta. Tvärtom kan man ej säga annat än att idrotten, förnuftigt utövad, enbart är till nytta för den idrottandes fysik. Idrott stärker och härdar, gör honom (henne) spänstigare, bättre skickad att motstå fysiska påfrestningar av skilda slag. Man får ej heller se något oriktigt uti, att arbetarungdom, som dagen lång dväl-

jes inom en fabriks väggar, eller arbetar på åkern, efter avslutat arbete vill vederkvicka sig en smula med idrottsövningar och dessutom gärna mäter sina krafter med andra. Däri ligger inget vare sig märkvärdigt eller klandervärt, utan tvärtom.

Däremot måste man göra klart för sig att den modärna idrottsrörelsen numera fått ett sådant "andligt" innehåll, att arbetarna har all anledning att se upp för den fara som idrotten med dess nuvarande organisation och inriktning, utgör för arbetarrörelsen. Man skall ej vända sig emot idrotten som sådan, när man vill komma till rätta med de missförhållanden, som den borgerliga idrottsrörelsen åstadkommit beträffande arbetarnas politiska och fackliga arbete. *Det är till idrotten såsom ett betydelsefullt, tungt vägande borgerligt politiskt maktmedel man skall ta ställning, ej till idrotten såsom idrott.* Ty att idrotten är synnerligen utpräglad klasspolitiskt betonad skall ingen kunna förneka. Den är lika borgerligt klassbetonad som någonsin Allmänna Valmansförbundet eller Arbetsköpareföreningen. Mellan dem finns endast grad- ej artskillnad. Det är bara ett slagord av utomordentligt falskt innehåll, när man påstår, att "idrotten är politiskt neutral". Den varken är eller kan vara politiskt neutral så länge ledningen ligger i händerna på utpräglade, klassmedvetna borgare, militärer, junkrar m. fl., med kronprinsen som främste representant.

Man kan ej begära att dessa personer skall vara klasspolitiskt neutrala, vi har aldrig förutsatt något sådant. Men då de dels själva påstår att "idrottens politiska neutralitet är ett axiom som ej behöver ytterligare poängteras" (kronprinsen vid jubileumsfesten 1928) och så ofantligt många arbetarledare stämmer in i kråksången, samt vidare så sorgligt många arbetare är fångade av denna lögn, måste vi något syssla med detta spörsmål och den härmed sammanhängande frågan om arbetaridrottsrörelsen, vilken logiskt måste utmytna i skapan-

det av ett Arbetarnas Idrottsförbund även i Sverge, i likhet med vad som redan skett i ett flertal andra länder.

Idrottens "politiska neutralitet".

När alltså arbetarna går att diskutera problemet idrottsrörelsen skall man ej gå till härnad mot idrotten som sådan utan mot den nuvarande idrottsorganisationen och dess ledning. Det är mot denna udden skall riktas.

I detta sammanhang kan man endast beklaga, att dessa problem så ytterst lite sysselsatt de svenska arbetarna. Och ännu mer beklagligt är det, att så många arbetare ställer sig oförstående, för att ej säga rent av fientliga mot arbetaridrottsrörelsen.

Idrottsrörelsen är ej politiskt neutral har vi redan påstått; låt oss då också anföra några bevis för detta påstående.

Först och främst bör väl det enkla faktum, att såväl riks-idrottsförbundet som samtliga specialförbund utslutande ledes av borgare, militärer m. fl., vara ägnat att låta en förmoda, att de inte kan vara politiskt neutrala. Tror verkligen någon arbetare att exempelvis *major* Bredberg, en framstående borgare och militär, lämnar åsido sin borgerliga, arbetarfientliga åskådning bara därför att han är pamp inom idrotten? Naturligtvis gör han icke det. Eller vill någon verkligen tro, att *direktör* Edström lägger sin politiska uppfattning på hyllan när han sysslar med idrott och anser arbetarpojken för sin jämlike när de träffas på idrottsplatsen. Givetvis är direktör Edström alltjämt borgaren och arbetaren är arbetare även då. Klassgränsen avskaffas inte på ett så lättvindigt sätt. Vi har också *kaptan* Råberg, det är barnsligt att förutsätta, att denne militär skall åsidosätta sin militära och borgerliga mening, när han sysslar med brottarförbundet. Ingen individ som är så klassmedveten som dessa herrar kan åstadkomma en sådan personlighetsklyvning.

Och kronprinsen då, högsta hönset i församlingen.

Menar någon verkligen att denne skall "sjunka ned" till arbetarens nivå, eller tillåta att arbetaren "stiger upp" till en kronprinsen jämbördig ställning. Sådan tro är fnoskig.

Naturligtvis är det inte utan avsikt, som militärerna skaffat sig ett så avgjort dominerande inflytande över idrottsrörelsen och detta spörsmål förtjänar större uppmärksamhet från arbetarnas sida. Det kan inte vara arbetarklassen likgiltigt att den borgerliga militarismens officerare har massor av arbetarpojkar under sitt kommando. Vilken fara som ligger häri borde vara uppenbar för var och en. I synnerhet i en revolutionär situation kan det ej vara betydelselöst. Den risken föreligger att dessa officerare utnyttjar sitt herravälde över arbetarpojkar på så sätt, att dessa blir soldater i den kontrarevolutionära armén. Det saknas ingalunda exempel på att så har skett. Bland annat lämnar åtskilliga händelser under de finska klasskamraternas hjältemodiga kamp 1918 bevis på vart det bär hän om arbetarna ej ändrar dessa förhållanden till sin fördel.

Officerarnas dominerande inflytande över idrotten

är alltså även det ett allvarligt memento för arbetarklassen och bör ge den anledning fråga sig, ej blott "vart bär det hän?" utan även "vad skall vi göra?"

Nåväl säger någon, allt detta kan väl vara sant, men vi kan inte se, på vad sätt det gör *idrotten* politiskt betnad. I *idrotten* kan det väl därför ej inympas någon politik? Jaså inte! Låt oss då se på saken även från en annan sida.

Den borgerliga idrotten har en starkt utpräglad klasspolitisk karaktär och har själv givit många bevis härpå.

Värmlands Fotbollsforbund skulle hålla en fotbollsdomarekurs i Karlstad hösten 1927 och hyrde lokal därför på ett blockerat hotell. Några klassmedvetna arbetarpojkar, som ämnat deltaga i kursen, begärde att denna skulle flyttas till en lokal, dit även arbetarpojkar kunde

gå. Hur handlade då den organisation vars "politiska neutralitet är ett axiom som ej behöver ytterligare poängteras"? Jo, den struntade i vad arbetarpojkar inom organisationen begärde och utestängde därigenom medvetet arbetarpojkar från deltagande i kursen.

Politisk neutralitet!

Och vart för intresset för att popularisera idrotten bland så breda lager som möjligt?

När en trupp idrottsmän från vitgardisternas Finland gästade Stockholm sommaren 1927 inlogerades truppen på ett blockerat hotell (Regina), trots att en mängd andra hotell stod till förfogande, och trots att finnarna blev direkt uppmanade att respektera organisationernas blockad.

Visst är också det politiskt neutralt så det räcker! Eller hur, ni fackligt organiserade klasskamrater inom och utom idrottsrörelsen? Sammanställ sedan detta med Torsten Tegnér's uttalanden i *Idrottsbladet*, som gick ut på att *idrottsrörelsen struntar i arbetarorganisationernas beslut*.

En klar stridsförklaring mot arbetarrörelsen

således, från en av idrottsrörelsens främsta förespråkare i Sverige, och en betydelsefull politisk deklARATION.

Stadion i Stockholm uppläts till en fest till ära för de svenskar som stupat på de vita arbetarmördarnas sida i Finland och till fester för hyllningar åt monarkin. Men när Stockholms arbetare ville ha Stadion till en fest för Saccos och Vanzettis minne, då gick det ej för sig, bl. a. därför, att "Stadion ej skulle bli tummelplats för politiska lidelser"! Det är verkligen en halsbrytande konsekvens detta.

Men vart för nu "den politiska neutraliteten"?

Under pappersmasskonflikten våren 1928 utförde ordföranden i Matfors I. F. blockerat arbete. Matfors I. F. bestod till övervägande delen av arbetarpojkar, som sysselsattes inom pappersmasseindustrin på platsen.

Givetvis kunde dessa arbetarpojkar icke längre betrakta blockadbrytaren som sin kamrat eller jämlike. På ett medlemsmöte med föreningen beslöts därför med överväldigande majoritet kräva ordförandens avgång och val av ny ordförande. Distriktsförbundet förklarade föreningens i demokratisk ordning fattade beslut såsom obefintligt. Majoritetens mening struntade man i. En enskild förening skulle ej äga rätt besluta vem de skulle ha till ordförande. Distrikts- och Riksförbundet förbjöd sålunda sina medlemmar att ha en egen uppfattning om vilken de skulle idka kamratligt umgänge med. Man ville tvinga hederliga arbetarpojkar att stå som medlemmar i samma klubb som deras fiende — fiende inte bara i tanke och ord utan även i handling.

Arbetarpojkarne i Matfors I. F. kunde emellertid ej fortsätta samarbetet med blockadbrytaren, varför de, när distriktsförbundet satte sig till förmyndare, begärde sitt utträde och bildade en arbetarnas idrottsförening, inom vilken klassfiender ej kan vistas.

Vad blev följden? Jo, Matfors arbetares idrottsförening nekades inträde i Riksförbundet! Så politiskt neutralt handlade denna neutrala organisation par excellens! Men det stannade ej därmed, Matfors A. I. F. nekades begagna idrottsplatsen. Först efter många om och men gav bruksledningen på platsen (som realiter dirigerar Matfors I. F.) tillstånd till att A. I. F. skulle få träna där — mot en hyra av 1,000 kr. för 5 år. Verkligen dyrbart i såväl bokstavig som figurlig bemärkelse. Och så politiskt neutralt sedan!

Riksförbundet firade 25-årsjubileum i november 1928. Med anledning därav skulle större festligheter gå av stapeln. Åter gav man ett förträffligt exempel på idrottens klasskaraktär. Det bestämdes nämligen att deltagarna i jubileumsmiddagen skulle vara högtidsklädda! Nog visste överstyrelsen mer än väl, att de genom denna bestämmelse och genom priset på tillställningen skulle slippa deltagande av arbetarelementen inom idrottsrörel-

sen. Alldeles säkert. Men man ville ej ha dem med, det är hela förklaringen. Och jubileumsfesten i Stockholms Stadshus! Den som vill påstå att dennas program var politiskt neutralt är mer än lovligt fräck.

Där talade sålunda *major* Bredberg, *direktör* Edström och *kronprinsen*. Som man ser föga värdiga företrädare för de svenska arbetarna! Ingen arbetare fick tala. Nej, dessa är bra att ha när borgarna vill ha idrottsliga skådespel och sensationer, men överflödiga när idrotten "jubilerar". Med fyllhippor o. a. Och det övriga programmet var utomordentligt chauvinistiskt betonat. Där sjöng sålunda sångkören "De svenske" (!! Hör oss Svea, Mandom, mod och morske män, Vårt land, vårt land m. fl. liknande "politiskt neutrala" sånger. Man observerar, att hela tillställningen gick i storpatriotisk anda och att man inte ens hade rum för någon klämmig idrottsång, som dock ej borde ha varit omöjlig att uppbringa. Tilläggas bör även, att detta "neutrala" program ansågs lämpligt att utsändas som riksprogram genom den lika "neutrala" radion.

Enahanda företeelser inträffade när Norrbottens idrottsförbund firade sitt 20-årsjubileum våren 1928. Då var man så mån om att göra bekant att förbundet skulle arangera en kollation för att giva idrottsmännen (man sade verkligen så) tillfälle att vid ett festligt samkväm få bekanta sig med varandra ännu mera än på tävlingar. Och detta skulle ske genom att arrangera en middag på Stadshotellet i Luleå å 7 kr. pr person. Det gjordes föreställningar om saken för idrottsförbundets ordförande, men det hjälpte ej. Naturligtvis blev tillställningen under sådana förhållanden vad den var *avsedd* att bli, en fest för pamparna.

Det kan dragas fram ytterligare ett exempel som visserligen kan synas föga betydelsefullt, men som ger en utmärkt illustration till tendensen inom den borgerliga idrottsrörelsen f. n.

När Luleå Arbetares I. F. skulle spela seriematch i

Luleå mot Kiruna Arbetares I. F. ville värdarna celebrera denna match en smula till kamratskapets ära. Det bör påpekas att kutym i Luleå liksom på andra platser är, att svenska flaggan skall svaja över idrottsplatsen. Hörnflaggorna är också små svenska flaggor, ty de är ju så neutrala så. För arbetarpojarna är denna flagga symbolen för klassförtrycket och A. I. F. spelar givetvis ej under denna symbol. Luleå A. I. F. har en hel del klubbvimplar av skilda färger, och vid den omtalade matchen sattes dessa upp som hörnflaggor och mittflaggor. Inte en enda svensk flagga svajade den gången över idrottsplatsen.

Det hördes protester bland den borgerliga delen av publiken och efter matchen fick ledningen i Luleå Arbetares I. F. veta, att om de ville begagna idrottsplatsen något mer så fick de begagna de hörnflaggor som "hör planen till" och inga andra. Ty det hade uppfattats som en demonstration med dessa klubbvimplar och detta kunde den "neutrala" idrottsplatsen icke tåla. Svenska flaggan skulle det vara, ty först då är det neutralt. Hur såg då de "agitatoriska" klubbvimplarna ut? Jo, det var två röda, två blå och två vita!

Borgarnas oegennyttiga idrottsintresse en bluff.

Episoden visar tendensen. De två arbetaridrottsföreningarna skulle inte få ge varandra den enda kamratliga proletärhyllning som kunde åstadkommas vid tillfället i fråga. Man förbjöd användandet av oskyldiga klubbvimplar, när det skulle vara politisk agitation. Mycket betecknande för vad man vill att idrottsrörelsen skall vara.

Den borgerliga ledningen av idrottsrörelsen har emellertid givit oss många fler exempel på sin bestämda strävan till att ge densamma en klasspolitisk karaktär, riktad mot arbetarklassen. Är det inte bl. a. betecknande, att man vid alla festligare tillfällen, prisutdelningar, öppnandet eller avslutandet av större tävlingar alltid an-

litar framstående borgare: militärer, grosshandlare m. fl. att hålla tal. Aldrig har vi hört talas om att man anmodat en arbetare att göra något sådant. Det är förklarligt detta. Arbetarna skall utföra arbetet, andra skörda äran och frukterna. Även här går den borgerliga tendensen igen. En silverbuckla blir den magra lönen för idrottsmannens möda.

Innehållen i talen är också talande bevis för den borgerliga klasskaraktären i idrottsrörelsen. Vi skall bara ta ett exempel ur den mängd som kunde framdragas:

Vid prisutdelningen efter avslutandet av 1928 års distriktsmästerskap å skidor i Boden talade general Lilliehöök och yttrade därvid bl. a., efter att ha sagt några välsvarvade allmänna fraser om idrotten, att för honom hade skididrotten alltid framstått såsom den förnämsta av alla idrotter i Norrland på grund av dess utomordentliga betydelse för försvaret av Sverge. Endast ett par arbetartidningar uppmärksammade talet. Generalen avslöjade idrottsledningens avsikt att göra idrottsföreningarna till militära hjälpmedel. Mot vem — ? Arbetarna — !

Politiskt neutralt!

Att man hurrar för Sverge, för konungen och fanan anses också vara politiskt neutralt. Och dock är just samma Sverge, konungen och fanan bland de främsta politiska uttrycken för förtrycket över den breda massan proletärer i stad och på land, utom och inom idrottsföreningarna.

Men om vi skulle be idrottsmännen hurra för den röda fanan såsom symbol för proletärernas frihetslängtan, så vore detta enligt samma mäns åsikt politik i högsta grad.

En underbar logik, detta!

Det har under årens lopp ideligen talats om denna idrottsrörelsens politiska neutralitet, så det bör vara på tiden att arbetarna får upp ögonen för det verkliga förhållandet. Detta ständiga tal om neutraliteten påminner

mycket om den gamla satsen: "Cæsars hustru får ej ens misstänkas". Cæsars hustru får verkligen ursäktas, att hon själv givit anledning till misstron mot hennes helighet. Hennes skörlevnad är i stället högst uppenbar. Så uppenbar, att man ej behöver misstänka utan kan fastslå att Cæsars hustru är otrogen.

I internationellt hänseende kan man draga fram ännu fler exempel på denna idrottsrörelsens antiproletära inställning. Sålunda finns talrika exempel från Finland på hur man inom därvarande borgerliga idrottsförbund utövar formlig exercis bland idrottspojarna för att redan där göra dem till goda soldater. Mot vem? Naturligtvis inte till försvar för arbetarna!

Och detta är inte något nytt. En bekant idrottsman har (dock under förutsättning att hans namn ej nämnes) berättat för oss hur man före inbördeskriget hade militära övningar med idrottspojarna. Slaktargardena fick också många rekryter från dessa idrottsföreningar och mer än en finsk proletär gjorde den hemska upptäckten att arbetarpojkar, som varit medlemmar i dessa föreningar nu ställde sig på vitgardisternas sida i kampen mot arbetarna.

Och i Italien är utvecklingen ännu mera markant. Vi tillåter oss citera ett brottstycke ur en artikel, införd i ett av de få nummer som utkom av tidningen "Fotboll". Efter att ha gett en framställning om idrottens ställning före 1922 skrev sign. "Bobby" följande:

"Med fascismen kom det nya och unga män till makten. Män som klart och tydligt insåg idrottens betydelse för folket och landet. *Fosterlandsälskande män*, som inte kunde finna sig i att Italien i längden skulle spela Askungens roll på de internationella tävlingsbanorna. Man ville skapa samma möjligheter för den röd-vit-gröna trikoloren att flyga i topp på segermasterna som för andra länders flaggor."

Vi skulle verkligen inte vara de hedningar vi säges vara, om vi inte även kritiserade de så heliga olympia-

derna. För det första är det ju rena humbugen när man svär den olympiska amatöredan. Knappast 10 % av deltagarna är amatörer i detta ords verkliga mening, utan mer eller mindre proffs. Men detta är en bisak i detta sammanhang. Men liksom idrotten nationellt är en klasspolitisk företeelse är denna internationella kraftmätning ännu mer politiskt färgad.

Nationalistiska lidelser och chauvinistisk hets, patriotiska upptåg och fosterländska hyllningar firar här verkliga orgier. Här är det de olika (kapitalistiska) ländernas "ära" resp. idrottsmän och -flickor skall försvara. Hela uppläggningsen av dessa spel, alla förberedelser och tävlingar, invigningar, slagsmålen mellan nationerna, allt är en enda nationalistisk häxdans, i vilken man har idrottsmännen som statisten.

Men detta är ju bara i stil med det övriga. Idrotten är ju så politiskt neutral, så. Tycker nå'n nå't annat?

Redan med det sagda kan utan vidare konstateras, att idrottsrörelsen i dess nuvarande form är en arbetarfientlig rörelse med bestämda politiska, arbetarfientliga syften och mål. Konsekvensen kan blott bli en: arbetarna måste taga bestämd ställning till frågan om den borgerliga idrottsrörelsen, måste inse att denna är en fiende som arbetarna inte längre kan ha något gemensamt med. Alltså inte mot idrotten som sådan, den är det inte stort fel på, utan mot den borgerliga idrotten skall arbetarna vända sig, de skall skapa sig en arbetarnas egen idrottsrörelse, fri från klassfiender, fri från chauvinism, ledd i proletär anda till proletärernas tjänst.

Arbetaridrottsrörelsen är ej någon företeelse av i dag. Tvärtom är den mycket gammal, den har gamla rötter i arbetarrörelsens historia. Redan sedan 1890-talet har parollen varit

En fri och självständig arbetaridrott!

I åtskilliga länder har också idrottsföreningar för den idrottande arbetarungdomen bildats. Såväl i Tyskland

som Frankrike, England, Finland och Norge finns arbetaridrottsförbund. Detsamma är förhållandet i randstaterna samt i Ryssland, vilket senare land f. n. har världens största och livskraftigaste arbetaridrottsrörelse. I dessa land har man för mycket länge sedan insett, att arbetarna inte heller på detta område kan ha något gemensamt med borgarklassen. De klassmedvetna arbetarna i dessa länder har kommit till klarhet om, att det för arbetarrörelsens egen skull måste vara klara linjer på alla områden, alltså (och icke minst) även på detta gebit.

Synpunkten är riktig. Vare sig inom de fackliga eller politiska organisationerna vill man veta av något samarbete med klassfienderna. Såväl organisatoriskt som enskilt samgående med borgarna betyder avsteg från den linje, som måste vara klassens linje: oförsonlig kamp mot fienderna tills seger vunnits. Naturligtvis är det felaktigt att göra några undantag från denna regel. Det är ju ganska klart, att man inte kan bekämpa motståndaren med ena handen och smeka honom med den andra. Man måste slå med båda händerna. Man kan naturligtvis aldrig bli god vän och kamrat med en fiende, blott av den anledningen, att denne är idrottsman och då blott vid det tillfälle båda vistas å idrottsplatsen.

Kampen mot strejkbryteriet har i alla tider varit en av arbetarrörelsens viktigaste uppgifter. En klassförädare har man aldrig haft misskund med. Ännu mindre med dem som medvetet och ständigt bryter solidaritetens heliga grundsatser. En utpräglad klassfiende vill en hederlig arbetare inte ha det ringaste med att skaffa. Han är ovärdig att vistas bland hederliga proletärer.

Hur är det med våra idrottande pojkar och denna fråga? Vi tror, att denna sak är alldeles för litet beaktad. Idrottsrörelsen vill ju göra gällande, att på idrottsplatserna och bland idrottsmännen existerar ingen skillnad i berörda avseende. Alla är lika goda, arbetarpoj-

ken kan känna sig likaberättigad med vem som helst. För all del, nog låter detta tal tillräckligt demokratiskt och neutralt, men med verkligheten stämmer det bra illa. Ty naturligtvis kvarstår klassgränserna även sedan arbetaren kommit in på idrottsplatsen. Det har givetvis inte något som helst att betyda var man befinner sig — inom eller utom idrottsplatsen, eller om man är klädd i idrottsdräkt eller ej. Miljonären är miljonären i alla fall och *strejkbrytaren är strejkbrytare* var han än vistas vid det eller det tillfället. Borgaren såsom medveten motståndare mot arbetarnas frigörelsekamp är naturligtvis samme man, även om han återfinnes bland funktionärerna, publiken eller de tävlande på en idrottsplats. Det bör väl vara klart för var och en.

Vad innebär detta? Jo, att de proletärpojkar som passivt eller aktivt deltagit i den borgerliga idrottsrörelsen idkar ett synnerligen positivt samarbete med sin klassfiende — strejkbrytaren, borgaren, fascisterna, när han tävlar med dessa. Arbetarrörelsen får ej längre blunda för den fara detta utgör. Klassinstinkten får ej dövas på detta sätt. Man kan naturligtvis aldrig genomföra någon effektiv kamp mot fienderna när man tillåter något sådant. Ja, det räcker ej med att man tillåter — man uppmuntrar det även från visst arbetarhåll. Och dock borde det ju vara ägnat att väcka misstänksamhet att man på borgerligt håll är så utomordentligt intresserad av idrottsrörelsen, men så avgjort fientlig mot arbetaridrottsrörelsen. Och varför vill man så enträget framhålla idrottsrörelsens fullständiga politiska neutralitet och dess utomordentliga betydelse för utjämnandet av klassmotsättningarna? Vad vill borgarklassen uppnå med detta tål? Inte en ekonomisk likställighet mellan klasserna, ty det vare sig vill man eller kan man, utan man vill nå proletärerernas slopande av klasskampen.

Idrotten kan ej upphäva klassmotsättningarna så länge roten och upphovet till just samma klassmotsättningar kvarstår. Så länge alltså kapitalismen finns kommer

klasserna att finnas, intill dess att kapitalismen störtats finns det förtryckare och förtryckta, kapitalister och proletärer.

Och vi kan inte se av vad anledning och på vad sätt en strejkbrytare blir bättre därför, att han tar på sig en idrottsdräkt. Är han inte strejkbrytare fortfarande? Och är det riktigt att arbetarpojken skall samarbeta med denna klassfiende? De fackligt organiserade arbetarna må ge svaret.

Någon har på tal om denna sak sagt, att "man kan väl ej kasta spjut borgerligt eller proletärt, eller löpa, hoppa, åka skidor etc. borgerligt eller proletärt". Naturligtvis inte. Men vem har nu påstått något sådant? I vart fall ingen anhängare av arbetaridrottsrörelsen. En sådan problemställning är fullständigt felaktig. Det är ej det tekniska utförandet av de idrottsliga rörelserna som är avgörande för denna sak, även om inte heller detta är alldeles betydelselöst.

Det är idrottsrörelsens politiska innehåll som är kärnpunkten. Det är borgarnas medvetna utnyttjande av idrottsrörelsen för sina syften, som vi velat peka på. Frågan skall ställas så: skall borgarklassen allt framgent få ha hand om den proletära ungdomens fysiska fostran, skall borgarklassen ostört få leda vår ungdom in under sitt inflytande, skall militärer och fascistelement få handha utbildningen av de proletära pojkarna och flickorna till lydiga tjänare åt borgarna? Man kan fråga sig om det är rätt att vår ungdom solidariserar sig med våra klassfiender, med dem som vilket ögonblick som helst är beredda att gå till anfall mot proletärerna. Skall vår ungdom vara god vän och kamrat med de kriminella typerna i "Arbetets frihet", Boytons brytarliga m. fl. arbetarfientliga organisationer? Ställer man frågan så, kommer man problemet närmare in på livet och det bör också vara lättare att träffa det riktiga avgörandet.

Klasskamrater!

Bland alla medel som borgarklassen har till sitt förfogande för att hålla arbetarklassen borta från klasskampen är idrottsrörelsen bland de farligaste. Den är så mycket farligare därför, att den är så bestickande falsk genom sin granna "neutrala" skylt, som duperat tusenden. Proletärungdomen inom idrottsrörelsen bringas att så helt gå upp i sin idrottsutövning att den redan i unga år göres immun mot alla proletära intressen. Överallt mötes den av talet om "neutraliteten". Ständigt och jämt får den veta hur idrotten gör alla lika. Många kamrater inom de fackliga organisationerna, som klagat över bristande intresse, speciellt från ungdomens sida, evad det gäller proletära dagskrav, bör göra sig den frågan, om de icke själva i någon mån har ansvaret härför. Man får ej begära, att unga pojkar och flickor skall vara klassmedvetna. Det är de äldres plikt att göra dem därtill. Men vad har i detta avseende gjorts bland den idrottande proletärungdomen? Platt intet! I stället har man låtit borgarna taga hand om denna ungdoms politiska uppfostran.

Vi har aldrig bedrivit politik, säger någon "idrottsvän". Jaså inte. Nå, vad är då de exempel som tidigare framdragits? Är det inte politik? Jo, säkert! Men även om man inte är så taktiskt dum som general Liiliehök att man håller politiska agitationsföredrag på idrottsliga tillställningar, så är det tillräckligt för borgarna, att de själva är borgerligt klassmedvetna och att proletärungdomen göres till politiska analfabeter. Och det blir den genom att borgarna har hand om den i och genom idrottsföreningarna. Därigenom vänjes den av med att tänka självständigt. Det gör borgarna i stället. De unga drages från alla tankar på sin ekonomiska ställning, glömmer sitt politiska och ekonomiska beroende av borgarklassen och fjärras sålunda från alla tankar på nödvändigheten av kamp för sin frihet. Och så blir de slutligen vad proletärerna ser med grämlse och borgarna med glädje: fullständigt oförstående, för att ej

säga fientligt stämda mot arbetarnas ekonomiska och politiska kamp. Deras hela intresse knyter sig kring målkvot, centimetrar och millimetrar, minuter och sekunder. Allt ett förhållande som borgarklassen inte har något emot men som är farligt nog ur proletär synpunkt.

Tack vare de borgerliga idrottsföreningarna ingjutes hos proletärungdomen en osund kadaverlydnad inför den borgerliga överhögheten. Överhögheten var det, ja — kungen är ju också idrottsman, manne proletärpojkar är dennes jämlike...

En annan sak som ytterst lite beaktats: Har ni lagt märke till hur mycket pengar som står till förfogande när det gäller att skaffa priser åt idrottsmännen? Vid S. M. å skidor har vi i flera år å rad sett prissamlingar, värda 10,000 kr. Samtidigt har det varit mycket svårt att samla pengar åt nödlidande. Vid otaliga småtävlingar går det relativt lätt att få dyrbara prissamlingar, men obetydliga summor åt arbetslösa. Vi har bevistat en lång rad korporationstävlingar, där priser för många hundra kronors värde utdelats, allt representerande summor, som skulle fylla många tomma magar. Men vi har också sett julinsamlingar åt arbetslösa, som inte givit hälften så mycket som en enda tävling av mindre omfång.

För all del, vi missunnar sannerligen ingen tävlande hans pris. Det har han ärligt förtjänat med sitt slit. Men vill någon förneka, att inte generositeten å ena sidan och snålheten å den andra sidan är ett klart tecken på idrottens oerhörda nytta för kapitalisterna. Idrotten är kapitalisternas hjälp och får därför understöd, de arbetslösa är av mindre betydelse för kapitalisten. Vad denne lägger ut i idrottspriser får han igen på annat sätt, vad han ger ut för de arbetslösa, har han ingen vinst på. Tror någon att kapitalisten gör något som han ej har ekonomisk nytta av?

På detta sätt skulle man kunna fortsätta länge med

bevis för hur intimt den borgerliga idrottsrörelsen är sammanlänkad med borgarklassen.

Skall vi få ett arbetaridrottsförbund även i Sverge?

Vi har med det relaterade velat giva några exempel på falskheten i talet om den politiskt neutrala idrotten, särskilt med tanke på att frågan om ett arbetarnas idrottsförbund även i Sverge blivit synnerligen aktuell den sista tiden. Arbetaridrottsföreningar har existerat i Sverge sedan några år tillbaka. De bildades av proletäratära idrottspojkar, vilka icke kunde finna sig uti att vara marionetter i borgarnas händer och icke ville låta sig utnyttjas i kampen mot sin egen klass.

På kongress med dessa arbetaridrottsföreningar, vilken kongress hölls i Stockholm den 2 december 1928, upptogs frågan om den proletära idrotten till behandling i hela dess vidd. Man konstaterade, att idrotten nu tagit en så utpräglad klasspolitisk karaktär, att det var hög tid, att landets proletärer intog en klar ställning till denna sak. Kongressen beslöt också göra följande uttalande i frågan om ett självständigt arbetaridrottsförbunds konstituering:

"Sverges Arbetaridrottsföreningars Samorganisations ordinarie årskonferens i Stockholm den 2 december 1928 har efter behandling av frågan om skapandet av ett svenskt arbetaridrottsförbund, oavhängigt av Riksförbundet, beslutat göra följande uttalande:

1. I den borgerliga idrottsrörelsen i alla land ligger makten, bestämmanderätten och ledningen i händerna på ett fåtal officerare, grosshandlare, direktörer etc., vilka medvetet utnyttjar rörelsen till fromma för den härskande borgarklassens intressen, trots att den stora medlemsmassan huvudsakligen består av unga arbetare, som med nästan alla medel hålles utanför ledningen av den rörelse, vars grundval de utgör. Den borgerliga idrottsrörelsens karaktär av kampmedel mot arbetarklassens intressen, dess karaktär av lakej åt den härskande klas-

sen, visar den klart genom att utnyttja alla tillfällen till nationalistisk propaganda för kungamakten o. s. v. Gång efter annan har den också tagit ställning mot arbetarklassen genom att uppträda till skydd och försvar åt strejkbrytare, genom nonchalerande av de fackliga organisationernas beslut, genom trakassering mot sådana idrottsorganisationer, som ränsat ut ur sina led klart arbetarfientliga element o. s. v. Den svenska idrottsrörelsen, dess ledare och den ideologi de propagerar visar klart att man med idrotten som medel vill hålla arbetarna borta från kamp för sin egen klass, ja. t. o. m. locka dem till att gå emot den organiserade arbetarklassens intressen. Den borgerliga idrottsrörelsens karaktär av klasskampsinstrument i borgarnas händer är uppenbar och kan inte längre maskeras.

Detta sakernas tillstånd, jämte den skärpta politiska och ekonomiska kampen mellan arbetarklass och borgarklass nödvändiggör skapandet av ett arbetarnas eget, från borgerliga organisationer oavhängigt, samt i arbetarklassens tjänst stående idrottsförbund.

2. De här och var i landet verkande arbetaridrottsföreningarna har öppet deklarerat sitt syfte att verka för arbetarungdomens fysiska fostran för att därmed göra arbetarklassen även fysiskt fullmogen att avlösa den nuvarande klasstaten med ett nytt, klasslöst samhälle.

3. Det nuvarande läget förbjuder arbetaridrottsföreningarna och deras medlemmar att i längden fortsätta samarbetet med den borgerliga idrottsrörelsen. Icke heller kan medverkan lämnas till internationellt samarbete med utländska borgerliga förbund, där det från båda håll gäller, ej det idrottsliga syftet men väl den nationella självförgudningen.

Arbetaridrottsmännen måste söka sina internationella förbindelser med arbetaridrottsmännen i andra länder, i flesta fall organiserade i enskilda, självständiga idrottsförbund.

4. Konferensen har därför funnit det ogörligt att ar-

betarnas idrottsföreningar alltjämt är anslutna till Riksförbundet, vars "politiska neutralitet" endast är en skylt bakom vilken döljer sig den härskande borgarklassens krassa egoism och strävan att draga in även de idrottande arbetarungdomarna i kampen för konsolidering av den sönderfallande borgarstaten. Konferensen uttalar sig därför i princip för bildandet av ett Arbetarnas Idrottsförbund i Sverge och uppdrager åt samorganisationens styrelse att så snart de ekonomiska och organisatoriska förutsättningarna härför finns vidtagna åtgärder för förbundets start.

De till samorganisationen anslutna arbetaridrottsföreningarna skall omedelbart upptaga frågan till behandling, där så ej redan skett, och föreningarnas beslut meddelas styrelsen senast den 31 december d. å."

Samtidigt beslöt kongressen att antaga följande

Principprogram för Arbetarnas Idrottsförbund.

"Arbetarnas Idrottsförbund i Sverge har uppstått såsom en gensaga mot den borgerliga idrottsrörelsens chauvinistiska och mot arbetarklassen fientliga tendens. Den borgerliga idrottsrörelsens påstådda politiska neutralitet har upprepade gånger visat sig blott vara en skylt för mot arbetarklassens frigörelsekamp riktade strävanden, och verksamheten, i synnerhet den internationella, har gått ut på nationell självförhävelse och icke på det rent idrottsliga samförståndet. Därför kan Arbetarnas Idrottsförbund icke idka sportsligt samarbete med sådana idrottsföreningar och idrottsmän, som genom anslutning till Svenska gymnastik- och idrottsföreningarnas riksförbund gjort sig solidariska med den borgerliga idrottsrörelsen.

Arbetarnas Idrottsförbund har till ändamål att genom idrottsövningar verka för arbetarungdomens fysiska fostran. Denna fostran avser mindre att skapa rekordprestationer och spännande tävlingsmoment, utan största vikten skall läggas på att fostra massorna av unga

idrottsutövare till fysiskt fullmogna män och kvinnor, som gör arbetarklassen skickad att även på detta område tillvarataga sin klass' intressen i kampen mot dess fiender. Därför förkastar dock icke förbundet helt tävlingsväsendet, men får detta blott vara ett medel i dess allmänna strävanden, icke en plattform för skapandet av stjärnidrottsmän av mer eller mindre professionell natur. Ett gott tävlingsresultat skall ses mot bakgrunden av den tävlandes kraft och smidighet samt trägna arbete i idrottens tjänst och får på inga villkor tagas till intäkt för självförhåvelse eller reklammakeri.

Arbetarnas Idrottsförbunds uppgift är även att göra sina medlemmar intresserade för sådana sociala och kulturella frågor, som ligger arbetarklassen om hjärtat.

I denna verksamhet såväl som i den rent idrottsliga, skall förbundet alltid, så långt görligt, söka samarbete med arbetarnas fackliga och politiska organisationer. Arbetarnas idrottsföreningar får icke vara något självändamål, utan måste betrakta sig såsom en del av arbetarnas klasskampsrörelse.

Arbetarnas Idrottsförbund skall uppbyggas på den demokratiska centralismens grundval. Dess verksamhet bestämmes av medlemmarna själva, som å direkta medlemsmöten och genom valda ombud kontrollerar alla styrelsers och förtroendemäns göranden och låtanden. Det åligger alla högre instanser att ständigt hålla sig i livlig kontakt med medlemmarna. Dessa å sin sida har skyldighet att ställa sig till efterrättelse alla av högre instanser fattade organisationsmässiga beslut.

Arbetarnas Idrottsförbund i Sverige skall söka samverka med alla utländska arbetaridrottsorganisationer för att stärka den internationella samhörigheten och enhets tanken. Förbundet anser Röda Sportinternationalen vara denna internationella samhörighets- och enhetstankes främsta förespråkare och har därför anslutit sig till Röda Sportinternationalen såsom sektion och godkänner därmed dess stadgar och principiella program."

I och med ovan refererade beslut går arbetaridrottsföreningarna i Sverige till arbete efter klara klasslinjer. Arbetaridrottsföreningarna i Sverige har hittills, så som de varit organiserade, endast varit uttryck för en opposition som funnits inom den borgerliga idrottsrörelsen i all tid, men som ej tagit en verkligt klar kampställning mot borgarna-arbetarfienderna på detta område. ställning mot borgarna-arbetarfienderna i denna skepnad. De beslut som fattades på kongressen den 2 december 1928 är av avgörande betydelse för hela rörelsen och detta datum kan alltså sägas vara historiskt för arbetaridrottsrörelsen.

Vi har hört någon säga som så: "Skall nu klasskampen dragas in även på detta område?", därmed menande, att man i idrottsrörelsen borde få slippa klasskamp. Till detta vill vi blott säga, att arbetarna skall kämpa på *alla* fronter mot fienderna för att till sist segra. En stridsfront är aldrig starkare än vad dess svagaste punkt är. När arbetarrörelsen söker bygga upp en stark anfallslinje i avsikt att skapa förutsättningar för att störta det kapitalistiska samhället, så får man ej försvaga det frontavsnitt som skall besättas av de unga proletärerna. Men det gör man om man utlämnar vår ungdom till borgarna för fostran i borgerlig anda.

Den idrottande proletärungdomen skall vara ett med den proletära massan,

ej en del av borgarklassens antiproletära garde. Till de icke idrottande proletärerna skulle vi vilja ställa den maningen att de icke angriper idrotten såsom idrott. Den är nyttig, den kan göra män av veklingar, friska av sjuklingar, den stärker den idrottandes fysik och gör honom bättre rustad att möta livets påfrestningar. En frisk och stark, idrottsligt härdad ungdom — tänk vilken värdefull tillgång för ett kämpande proletariat!

Kamrater!

Ni bör förstå, att ni ej kan hindra utvecklingens gång. När vi alltså står inför det faktum, att en så oräknelig

massa proletär ungdom idkar idrott, så skall vi ej vända oss emot detta, utan se i vad mån och vem detta tjänar. Tjänar det proletärerna eller borgarna? Något mellanting finns inte, något neutrum existerar inte i förhållandet mellan kapital och arbete. Påminn er, att även om man kan tala om att den fackliga och politiska arbetarrörelsen nått en imponerande anslutning, så är också idrotten en väldig massrörelse, som inom sina led samlar hundratusentals unga människor och att ännu större massor intresserar sig för idrotten. Och den överväldigande majoriteten av både aktiva idrottsutövare och de idrottsintresserade är *proletärer*.

Inför dessa fakta går det ju ej att likt strutsen sticka huvudet i busken och mena att man ingenting sett. Men gör man det så *vill man inte se något*.

Men följer man ej strutsens exempel står man inför ett betydelsefullt val: Borgerlig eller proletär sport? I samma grad som de icke idrottande proletärerna ställer sig fientliga mot arbetaridrottsrörelsen i samma grad gör man sig till fiende mot de idrottande arbetarpojarna och arbetarflickorna. Och att få dessa till våra fiender är det farligaste av allt. Det är ju ändock just denna ungdom som skall fortsätta vårt arbete för den egna klassen när vi slutat.

Vi är alltså överens om, att vi inte skall motarbeta arbetaridrottsrörelsen utan understödja den. Därmed har man naturligtvis inte försvurit sig åt idrottsfanatismen, som så många inbillar sig. Vad vi skall göra, det är att se till så att den idrottande proletärungdomen icke genom sin idrottsutövning förlorar kontakten med arbetarklassen och dess kamp. Eller att arbetarrörelsen förlorar kontakten med ungdomen. Det beror på arbetarrörelsen själv om vår ungdoms idrottshåg skall bli till arbetarnas eller borgarnas nytta. Arbetarrörelsen och arbetaridrotten har många föreningsband. Båda rekryteras av arbetare. Båda vill verka för proletariatets frigörelse från det kapitalistiska förtrycket.

I dessa tider, då klasstriderna alltmer skärpes, då Marx' påstående att det endast finns två klasser — ut-sugna och utsugare — blir en alltmer bister verklighet, är det av utomordentlig betydelse, att icke borgarna får leda vår ungdoms uppfostran. I de borgerliga idrotts-föreningarna drages arbetarungdomens intressen till så-dant, som inte har något gemensamt med arbetarrörel-sen. I arbetaridrottsföreningarna däremot behandlas även problem som berör arbetarrörelsen och i arbetar-idrottsföreningarnas arbetsuppgifter ligger även att fostra medlemmarna till klassmedvetna arbetare.

Ty det är alls ingenting som hindrar en idrottande arbetarpojke eller -flicka att vara medveten om sin plikt mot klassen. Det ligger därför i arbetarorganisa-tionernas omedelbara intresse att på alla sätt stödja och uppmuntra arbetaridrottsrörelsen.

Vi är medvetna om att vår verksamhet kommer att möta hårt motstånd. En organisation, vars medlemmar är beredda att hand i hand med sina kamrater strida för kapitalismens störtande, blir naturligtvis bekämpad till det yttersta av borgarna. Redan kan påvisas många exempel på detta. Sälunda blev den stora arbetaridrotts-festen i Prag 1928 förbjuden emedan den ansågs vara farlig för den bestående samhällsordningen. Vilken samhällsordning? Arbetarnas och böndernas? Själv-klart icke! Men väl kapitalisternas, profitjägarnas, ar-betsköparnas och storgodsägarnas fosterland och deras samhällsordning. Exemplet visar samtidigt på ett för-träffligt sätt neutraliteten i fråga om idrotten. Ty det tjeckoslovakiska borgerliga idrottsförbundet har icke rönt något förbud mot sina idrottstävlingar såsom varande farliga för den bestående samhällsordningen.

Mussolini har alltmer ägnat sporten sitt intresse, na-turligtvis Italiens borgerliga sportförbund. Arbetarspor-ten där är förbjuden. Varför? Därför att den inte var till borgarnas nytta.

Sverges Arbetaridrottsföreningars hittillsvarande verksamhet

har ej varit av sådan art att den givit eko i världspres- sen, ej minst av den orsaken, att vi inte gör någon bluff- reklam för oss eller våra idrottsmän. Om någon av de våra når ett gott resultat så ser vi i detta endast ett resultat av idrottsmannens sunda fysiska utveckling, som ej får tagas till intäkt för upptåg som är arbetarrörelsen ovär- diga.

[Vi har i största möjliga utsträckning gjort vår idrott kollektivistiskt betonad, då man endast därigenom når största möjliga deltagande. Endast kollektivistiskt be- tonad idrott kan draga massan med i idrottsutövandet. Innan vi går vidare skall vi kort och gott gendriva på- ståendet om att massan betyder intet i idrott och att endast individualistiskt betonad idrott kan föra denna framåt. Man uttalar på borgerligt håll (icke minst T. T. i Idrottsbladet) sitt förakt för massan, "den stora dumma fårahjorden" som trycker ner individen, som inte tål att någon är för mer än en annan. (Vilket barns- ligt tal! Inte ens kollektivismen förnekar individens rätt att hävda sig.) "Vi idrottsmän är individualister, vi värdesätter endast den enskildes prestation. Åt h—e med massan" är dessa jagdyrkares tankegång.

Att man därmed gör våld på förutsättningen för de allra flesta idrotter bekymrar dem ej ett dugg. Ty så länge de kan hålla massan kvar i stjärnkult och aukto- ritetstro är borgarna belättna. Vid närmare eftertanke skall var och en nödgas erkänna att all idrott är kollek- tivistisk. Hur är tävling överhuvud taget möjlig om ej flera är med? Vad är ett fotbollslag med en stjärn- spelare om alla övriga är medelmåttor, som inte för- mår nyttja "konstnärens" förmåga? Vanligtvis står sig ett sådant fotbollslag kanske slätt. Vad kan ett fot- bollslag uträtta om alla är jämgoda? Allt! När alla sätter in sina krafter för att samfällt föra ett lag till seger så nås resultatet — kollektivismen segrar! Men

till det fordras individens underordnande under kollektivet. Kom ej med hån mot massan! Sådant må borgarna hålla på med, arbetare passar det föga.

Arbetaridrottsföreningarna vill att

idrotten skall bli tillgänglig för alla,

ej ett privilegium för ett fåtal. Vi är, som även av principförklaringen framgår, bestämda motståndare mot stjärnkulten. Så länge kapitalismen äger bestånd kan denna dock ej försvinna, men i den mån det är möjligt verkar vi mot densamma. Fattiga, som arbetaridrottsföreningarna varit och är, har vi väl ej hunnit med så mycket. Men en hel del är det dock. Bland det vi satt främst är de internationella tävlingar våra pojkar deltagit i och där de med god framgång representerat Sverges unga arbetaridrott. Sålunda har Malmbergets Arbetares I. K. deltagit i brottningstävlingar med finska kamrater i Kemi. Essviks A. I. F. har med utmärkta resultat gästade kamraterna i såväl Finland som Norge och Stockholms A. I. F:s boxare har vid mer än ett tillfälle framgångsrikt tävlat med arbetarpojkar utomlands. Vid Spartakiaden, som hölls dels i Oslo och dels i Moskva år 1928, nådde också de deltagande svenska arbetaridrottsmännen goda resultat. Det är f. ö. omöjligt att här uppräknat alla internationella tävlingar vari svenska arbetaridrottsmän deltagit. Det har emellertid alltid skett med hedersamma resultat.

Borgerlig eller proletär idrott.

Arbetarna i Sverge, framför allt dess ungdom, står nu inför valet. De har att taga ställning till problemet borgerlig eller proletär sport. Kravet på ett arbetarnas eget idrottsförbund växer sig allt starkare. Med var dag som går framstår allt klarare nödvändigheten av klara klasslinjer även på detta område. I det föregående har några (endast bland de mest flagranta)

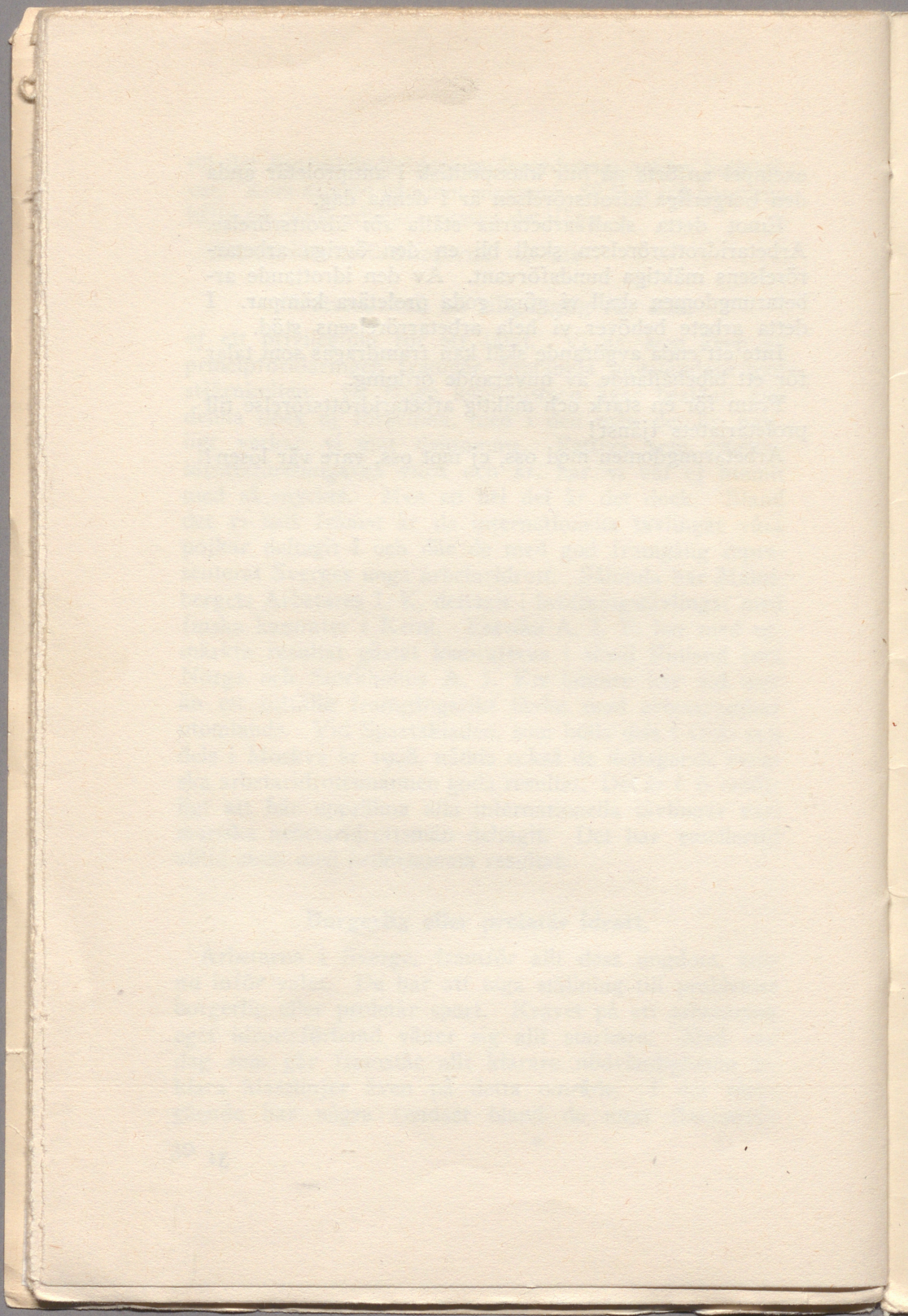
exempel anförts på hur klasspolitisk i antiproletär anda den borgerliga idrottsrörelsen är i denna dag.

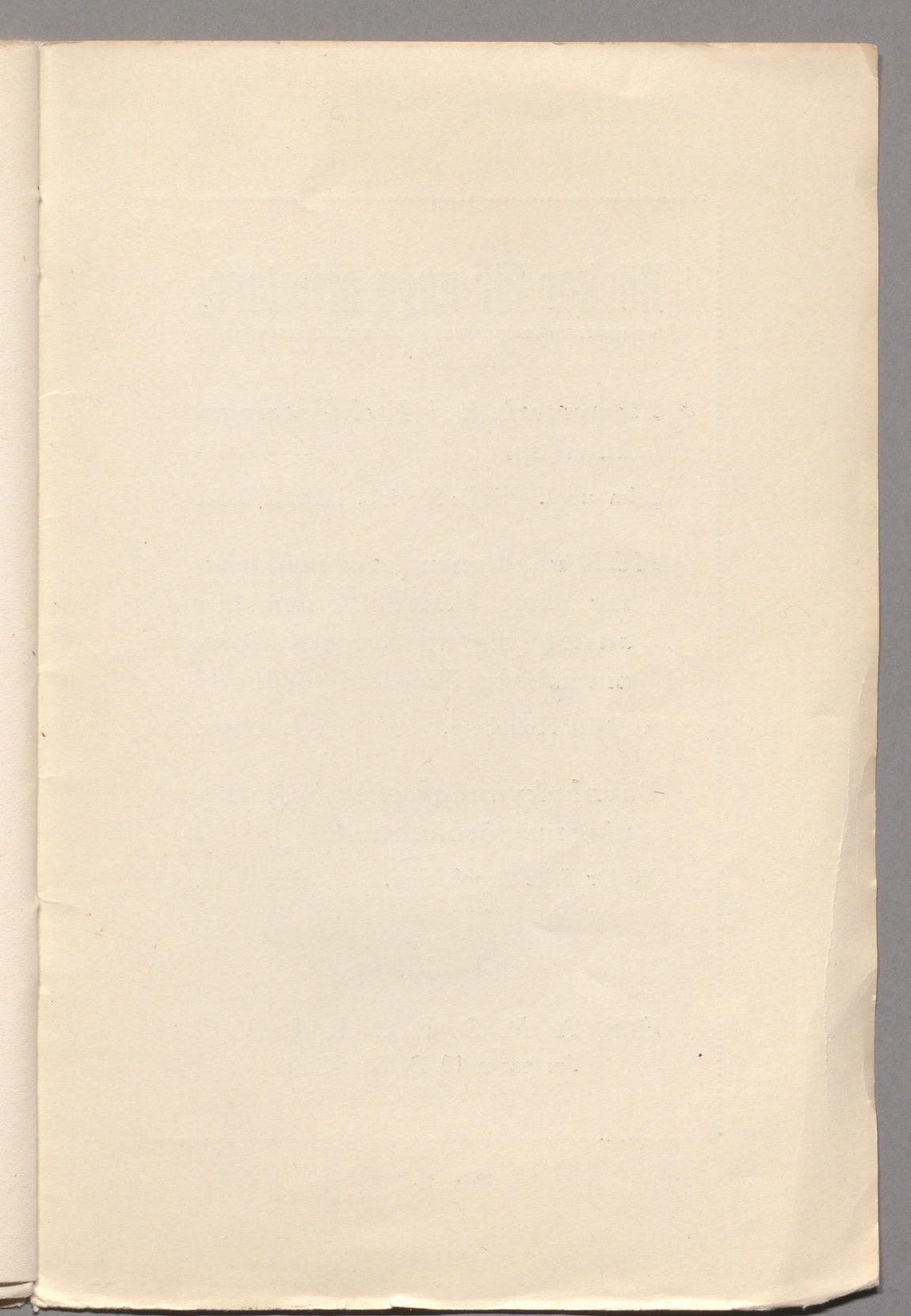
Emot detta skall arbetarna ställa *sin* idrottsrörelse. Arbetaridrottsrörelsen skall bli en den övriga arbetarrörelsens mäktiga bundsförvant. Av den idrottande arbetarungdomen skall vi göra goda proletära kämpar. I detta arbete behöver vi hela arbetarrörelsens stöd.

Inte ett enda avgörande skäl kan framdragas som talar för ett bibehållande av nuvarande ordning.

Fram för en stark och mäktig arbetaridrottsrörelse till proletariats tjänst!

Arbetarungdomen med oss, ej mot oss, vare vår lösen!

Böcker för unga arbetare:

Elementarbok i Fackföreningskunskap.

2:dra uppl. Pris 1: 50; inb. i klotb. 2: 50.

HUR ungdomen lever och arbetar samt VARFÖR den bör ansluta sig till Sverges Kommunistiska Ungdomsförbund?

Av Nils Holmberg. Pris 25 öre.

Barnbekymmer eller befruktningens förhindrande.

Av Dr Fritz Brupbacher. Pris 1 kr.

Rekvireras från

F R A M S F Ö R L A G
Torsgatan 10 D, Stockholm

Pris 35 öre